

[Povl Brøndsted]

je til også på baggrund af det forslag at prøve på at se, om der er nogle ting, der bør ændres.

Der er to hovedområder i forslaget, hvoraf det ene er hele spørgsmålet om udvalg. Vi har ofte haft nye partier og partier med 4 medlemmer eller lidt flere – men under 10 – som umiddelbart ifølge forretningsordenen ikke er udvalgsberettigede. Men disse partier har forstået at skabe et samarbejde med et andet parti eller med andre partier, og dermed har deres mulighed for at komme i de udvalg, de havde interesse i, og som et lille parti kunne overkomme, været fuldt og helt tilfredsstillende. Når forslaget kommer nu fra det nye parti, Fælles Kurs, er det altså, fordi man ikke har fundet et eller nogle partier, med hvilke man kunne gå i samarbejde. Man kan altså ikke med sandhed sige, at et lille parti ikke har mulighed for at komme i udvalgsarbejde. Det er et spørgsmål om, hvorvidt det pågældende parti er i stand til at skabe et samarbejde. Derfor er det ikke Folketinget som helhed, der forhindrer et lille parti i at være udvalgsrepræsenteret, det er de partier, som har afvist at være med i et valgforbund med partiet.

Jeg tror, der ligger mange problemer i at åbne for deltagelse i udvalgsarbejde. Vi har det sådan i forvejen, at alle papirer fra udvalgene kan ethvert medlem selvfølgelig få, og jeg har svært ved at se, hvor meget det betyder at sidde i et udvalg som passiv tilhører uden at være med i debatten, uden at have mulighed for betænkningensbidrag. Men med det, jeg har sagt her, har jeg ikke afvist, at vi da kan prøve at debattere, om vi kan finde andre former for deltagelse i udvalgsarbejde for det parti, der ikke magter at samarbejde, så der kan blive en valggruppe på mere end 10.

Jeg mener, at vi, når der kommer ideer og forslag, uanset hvem de kommer fra, stadig væk skal være villig til at se, om vi kan gøre vor forretningsorden bedre egnet til, at vi virkelig kan udføre arbejdet til alles tilfredshed i Folketinget.

Den anden del går på brugen af sproget. Her kan vi sige, at der faktisk er sket en rivende udvikling og en fortløbende udvikling i det, man har accepteret af adfærd, også sprogligt set, i det danske Folketing. Her tror jeg, det er meget vigtigt, at vi gør os klart, hvem vi taler til, for vi taler af gode grunde ikke alene til huset her, til salen her, vi taler også ud af huset til hele det danske folk. Så er det et spørgsmål, om vi ikke

må sige, at det sprog skal forstås af alle. Vi har nok alle fra vort udgangspunkt, fra den jobverden, vi kommer i, et sprog, der er præget af den tilværelse. Det er et specifikt sprog, det er ikke et generelt sprog, det er ikke et sprog, som alle synes er rigtigt. Derfor er det rimeligt, at vi har nogle sprogformuleringsregler, der siger: vi taler sådan, at sproget ikke vækker anstød i den danske befolkning.

Så kan man godt sige: til mit sprog hører det med, at jeg siger – og jeg skal lade være med at citere – det ene og det andet, men derfor vil det alligevel være sådan, at andre synes, at det ikke passer ind i det, der er den formulering, vi bruger her i huset, og hvis man ikke kan lægge så meget bånd på sig selv, hvis man ikke er i stand til at formulere sig på en sådan måde, at det kan accepteres af det danske folk, også dem, som man ikke plejer at færdes iblandt, har man ikke den nødvendige respekt for Folketingets talerstol. Vi taler til folket. Vi skal have respekt for det danske sprog, og vi skal være sikre på, at den måde, vi formulerer os på, ikke virker anstødelig, ikke generer.

Men vel, også her vil vi da fra Venstres side gerne være med til under udvalgsarbejdet at debattere, om vi kan finde frem til en anden form, hvis vi erkender, at den nuværende ikke er i overensstemmelse med den sprogbrug, der generelt kan accepteres i den danske befolkning.

Så taler vi meget om, hvorvidt vi skal sige »hr.« og »fru«. Jeg mener, det er en detalje, men at det er en form, som er almindeligt accepteret i den store del af den danske befolkning. Det er en sikkerhed, en styring, men også det er vi fra Venstres side villige til at høre andres meninger om. Vi er dog ikke på forhånd sikre på, at det er muligt at finde en anden sprogform. Vi må sørge for at finde frem til en løsning, der betyder, at sproget er det danske folks.

(Kort bemærkning).

Agerschou (SF):

Nu er det altid fremmede for debatten her i Folketinget, at ordførerne sætter sig ind i de forslag, der bliver behandlet, og når hr. Povl Brøndsted siger, at han ikke kan se, hvilken fornøjelse et parti kan have af at være passiv tilhører under udvalgsarbejdet, så taler hr. Povl Brøndsted jo klart om et helt andet forslag end det, Fælles Kurs har fremsat. Fælles Kurs' for-